

Танцюйте,

і ваше життя стане яскравішим,
сповненим добра, радості й щастя

II Міжнародний фестиваль аматорських танців
«Квітуче Поле, Барвисте Небо» –
свято танцю, любові, життя!

Сергій УСЕНКО

Територія дружби, радості, позитивних емоцій, усмішок – це все II Міжнародний фестиваль аматорських танців «Квітуче Поле, Барвисте Небо», що відбувся в селі Гавронщина Київської області.

Зібралися друзі, однодумці для того, щоб поділитися одне з одним усією пишнотою і багатогранністю танцю. Подарувати власні емоції, віддати часточку самого себе. А конкурсний формат фестивалю швидше для ще більшого азарту, щоб додати учасникам перцю! Та й кому не хочеться стати переможцем серед переможців? До того ж організатор і спонсори фестивалю відзначили учасників цінними призами.

Визначали переможців конкурсу члени фахового журі, до складу якого ввійшли: Людмила Мова (Київ) – керівник Центру психології руху «*Maluma & Takete*», доцент кафедри сучасної хореографії КНУКІМ, педагог проекту «Танцюють усі. Другий сезон» за напрямом контемпорарі; Тетяна Винокурова (Київ) – викладач танцювального напрямку модерн-джаз КНУКІМ, художній керівник хореографічної студії «*FORS*», спеціаліст за напрямками «Артист балету», «Репетитор балету», магістр хореографії; Ірина Загоруйко (Українка) – засновник і керівник студії східного танцю «Заїра», переможниця міжнародного конкурсу східного танцю «Орієнтал Магриб» у Тунісі, переможець кубка світу з *Belly dance* «Вогні Візантії-2012», організатор міжнародного фестивалю

східного танцю «Вогні Сходу»; Катерина Сергєєва (Київ) – майстер спорту, чотириразова чемпіонка України з фітнесу, призерка чемпіонатів світу та Європи, володарка іменного кубка за видатні досягнення з фітнесу (2008); Олексій Коба – Гавронщинський сільський голова.

Конкурсну програму фестивалю було розділено на дві частини. У першій виступали діти 6–17 років, у другій – дорослі від 18 років. Змагання в обох вікових категоріях проводилися за такими танцювальними напрямками: контемп, джаз-модерн, бальна, естрадна, народна й сучасна хореографії.

Дитяча частина фестивалю відрізнялася від дорослої лише за назвою. Усі колективи, кожний танцюрист прагнули показати себе якнайкраще. Діти набагато щиріші у вияві своїх почуттів, ніж дорослі, тому кожна танцювальна композиція несла величезний заряд енергії та емоцій. Ніхто не стримував радості. Тож без усмішки спостерігати за безпосередністю маленьких танцюристів було неможливо. Різноманітністю костюмів, хореографічних постановок, танцювальних напрямів дитячі колективи вийшли далеко за рамки аматорських танців. Було дуже приємно дивитися на їхні виступи, переживати те, що відбувається на сцені, повністю занурившись у сюжет постановки. Водночас було усвідомлення того, що в цих дітей є прекрасне захоплення, прагнення, мета. Вони змалку пізнають світ танцю – світ краси, гармонії, любові, партнерства, дружби, поваги й дисципліни. За майбутнє цих дітей можна бути спокійним. Після тривалих дебатових журі все-таки визначило переможця фестивалю в дитячій категорії. Перше місце посіла студія танцю «Антарес» (Київ), гран-прі фестивалю – у Державної хореографічної студії українського танцю «Барвіночок» (Київ).

У перерві між виступами для гостей та учасників фестивалю лунали українські й зарубіжні пісні. Ділилися своєю майстерністю професійні танцювальні колективи. Екстремальними трюками на велосипедах глядачів підкорили учасники проекту «Україна має таланти». Також

із майстер-класом виступив народний артист України, почесний професор Національного університету культури і мистецтв України, член Національної спілки хореографів України, лауреат міжнародних конкурсів, танцмейстер Григорій Миколайович Чапкіс. Маєстро був неперевершений. Незважаючи на 40-градусну спеку, він дарував позитивні емоції, випромінював енергію, демонстрував справжню танцювальну майстерність. Було чого повчитися і новачкам, і досвідченим танцюристам.

Я давно хотів познайомитися й поспілкуватися з гуром українського танцю. І ось така нагода випала.

– Григорію Миколайовичу, ви щойно показали супер майстер-клас та ще на такому пекучому сонці! Відкрийте секрет вашої невичерпної енергії, завзяття?

– Я завжди такий, – весело усміхнувся Чапкіс. – Звісно, якби не було так спекотно, було б ще краще. Трохи шкода, що не всі взяли участь у майстер-класі, адже матеріал був дуже цікавий.

(Однак зазначу, що сцена була заповнена щерць і навряд чи вмістила б усіх охочих повчитися у Григорія Миколайовича).

– Ви вже вдруге берете участь у фестивалі «Квітуче Поле, Барвисте Небо». Поділіться своїми враженнями про нинішній. Що вдалося, а що ні? Можливо, є якісь побажання?

– Насамперед хочу відзначити організаторів. Молодці, влаштували справжнє свято. Минула тільки половина конкурсної програми, але вже можна сказати, що цьогорічний фестиваль вишюю цікавішим і насиченішим. У конкурсі бере участь більша кількість танцювальних колективів. Організація на високому професійному рівні. З мінусів можу назвати тільки сцену. Це не дуже хороша сцена для хореографії. Учасники, виходячи, гають багато часу. Решта – все чудово, справжнє свято танцю.

– Григорію Миколайовичу, ви є знаковою постаттю вітчизняного танцю, визнаним майстром, на вас рівняються, вас наслідують. Дайте, будь ласка, пораду новачкам, які роблять свої перші кроки в світі танцю.

– Найголовніше – бажання! Щоб хлопчики й дівчатка казали собі: я можу, я хочу навчитися танцювати! І то вже половина справи. А от коли батьки хочуть, щоб дитина танцювала, а вона – ні, то нічого путнього з цього не вийде.

Ще дуже важливо працювати над собою. Люди, які трудяться по 30–40 років, не відчувають свого віку. Я не відчуваю свого віку. Це страшно, коли бачиш, як діти, підлітки шикуються в чергу на ліфт, щоб піднятися на другий, третій поверхи. Лежать на диванах, просиджують біля комп'ютерів, мають зайву вагу, втрачають здоров'я, хворіють. Потрібно рухатися! Я не кажу лише про танець, хореографію, а про рух узагалі! Ходіть, бігайте, стрибайте, тільки не лежіть на дивані. А ще має бути любов. Любіть одне одного й рухайтесь... Ось мій секрет довголіття!

Повністю згоден із Григорієм Миколайовичем. Адже недарма кажуть, що рух – це життя. І сам маєстро власним прикладом якнайпереконливіше підтверджує правильність такого висловлювання.

За «дорослою» частиною конкурсної програми фестивалю автор з об'єктивних причин спостерігав уже не так ретельно, ніж за виступами дитячих колективів. А все тому, що й сам брав участь у конкурсі. Репетирував, переживав за себе, свій колектив. Дивно. Здавалося б, ніби чужі одне одному люди – різних інтересів, життєвих поглядів, професій, віку – й раптом стають наче однією родиною. Бодай на один конкурсний день, нехай

лише на кілька хвилин виступу, але своїми. Одного разу переживши таке емоційне єднання, дуже хочеться пережити його знову й знову. Ще раз відчути, що тебе оточують друзі, що ми – одне ціле. А в єдності ого-го яка сила! Ось тільки сам виступ пролетів надто швидко, від чого стало навіть трохи сумно. Але ненадовго, адже свято тривало до пізнього вечора. Ми танцювали, сміялися, раділи. Хвилювалися не тільки за себе, а й за інші колективи. Щиро вітали одне одного. Затим фотографувалися на тлі сцени, знайомилися ближче, спілкувалися. І лише сонце, сховавшись за обрієм, сповіщало, що свято добігає кінця.

Нарешті нагороди отримали переможці в «дорослій» категорії: перше місце виборів танцювальний колектив «Трінті» (Полтава); гран-прі – театр хореографічної мініатюри «Апломб» (Прилуки). І лише тоді мені вдалося застати наодинці організатора II Міжнародного фестивалю аматорських танців «Квітуче Поле, Барвисте Небо», президента велнес-клубу для жінок «Аквармарин» Ксенію Кунченко. Вона відповіла на кілька запитань:

– Ксеніє Володимирівно, що таке танець особисто для вас?

– Це спосіб життя, природна потреба, як дихати чи любити. Це те, що допомагає завжди позитивно дивитися на життя.

– Ви вже другий рік поспіль є організатором Фестивалю аматорських танців «Квітуче Поле, Барвисте Небо». Як з'явилася ця ідея організувати саме такий фестиваль, яка його мета?

– Я часто спостерігаю, як у нашому центрі тренується шоу-балет, що складається з непрофесійних танцівниць, звичайних жінок. Приємно дивитися, як вони працюють, якими одухотвореними йдуть із заняття. Це тоді як у кожній роботі, сім'я, різні життєві турботи й проблеми. І я зрозуміла: таких аматорських колективів, як наш, багато. Чимало з них досягли доволі високого рівня. Їм є що показати, але практично немає для цього місця. Для танцюристів необхідні виступи на сцені. Відомо, що один виступ замінює півроку тренувань. Це мотивація для подальшого зростання. Крім цього, я була впевнена, що це цікаво глядачам. Ось так і народилася ідея організувати фестиваль.

– Ксеніє Володимирівно, з якими труднощами стикнулися під час організації фестивалю? Чи плануєте й надалі проводити фестиваль – третій, четвертий? Не розчарувалися? Адже організація такого заходу – то величезна праця...

– Як завжди, найголовніша проблема – фінансова. Але в кожній людини власні життєві пріоритети. Особисто мені зовсім не шкода коштів на організацію таких заходів. Я сподіваюся, що буде і третій, і четвертий, і навіть двадцять п'ятий фестиваль! Адже тільки цьогоріч у конкурсі взяли участь майже 300 учасників. І це надихає! Коли я лише збиралася проводити фестиваль, то не очікувала, що вийде таке чудове свято. Танці на природі, на тлі безкрайнього неба й квітучого поля – це дуже красиве видовище! У ньому є незвичайна гармонія. Це цілком може стати окремим напрямом мистецтва. Тож як можна розчаруватися у святі?

Що тут додати?

Танець – це наче острівець, захищений аурую добра.

Це світ спілкування, толерантності, терпіння й поваги одне до одного. Це світ краси руху, краси душі. Танцюристи, немов художники, рухами, барвами своїх сердець малюють прекрасні картини. У танці ми вчимося, ставимо цілі і йдемо до них. Помилуємося, падаємо, але встаємо і продовжуємо свій шлях. Ми любимо, довіряємо, переживаємо, плачемо й радіємо. Почавши рух, уже неможливо його обіграти. Не можна зупинитися, припинити танцювати! Це наче перестати дихати чи дихати повітрям без кисню. Танець – це не частина життя, це і є саме життя.